

ene Side af Kanalen, men det skulde jo gaa mærkeligt til, om der ikke maaske i en noget fjernere Fremtid vil komme Krav om Plads til nye Museer og nye Samlinger, og da vil Pladsen paa den anden Side af Kanalen kunne komme i Anvendelse, saa at man vil kunne faa realiseret Tanken om et stort samlet Museumskvarter. Der er intet i den Plan, jeg forelægger, som foregriber denne anden Plans Virkeliggørelse senere hen.

Jeg ser saaledes paa det, at det foreløbig blot drejer sig om at skaffe Plads til Samlingerne i Prinsens Palæ og i Folkemuseet, og den Plan, jeg forelægger, opfylder de Krav, som ubetinget maa stilles, idet den giver rigelig Plads til alle de forskellige Afdelinger, og tænker man paa Udvidelser, som hører den fjernere Fremtid til, vil der paa Materialgaardens Plads være Udvidelsesmuligheder, idet større Dele af Grunden kan inddrages under Museet.

Af alle de Planer, der har været fremsat, er der, saa vidt mig bekendt, ingen, der har løst Opgaven med mindre Bekostning, og det er i det hele neppe muligt at finde en forsvarelig Løsning, som fordrer færre Udgifter. Lad mig nævne med det samme, at de Udgifter, der fordrer, er i alt efter de omhyggelige Beregninger, som har været foretaget, 4 600 000 Kr., hvoraf altsaa Halvdelen er indkommet ved den Folkeindsamling, der har været iværksat.

Nu ved jeg godt, der er dem, som vil sige, at det er uheldigt at tage fat paa en saadan Opgaves Løsning i en Depressionsperiode, i en økonomisk saa vanskelig Tid som den nærværende. Det bliver vel saaledes, at den Ordning, vi nu foretager, vil komme til at staa til de seneste Tider som Vidnesbyrd om Sparsommelighed og Fattigdom og Smaalighed, og derfor var det maaske rigtigere at udsætte det hele, indtil man kunde faa en Løsning, der virkelig kunde tiltale alle og ogsaa kunde byde det, som vi egentlig alle gerne ønsker i Retning af det monumentale og storartede, naar der er Tale om at skaffe Plads netop til de Samlinger her. Jeg forstaar godt en saadan Betragtning, men der er for det første dertil at sige, at Hovedsagen for Tiden maa være, at der kommer en Ordning, og at den kommer nu. Det alleruheldigste for Museet vilde sikkert være, at man udsatte Sagen igen i Forventning om gode eller bedre Tider — derom tror jeg, alle Museets Folk er enige, og jeg tror jo egentlig ogsaa, at det er den Forventning, som Bidragyderne med nogen Ret kan nære, nemlig at der nu kommer en Løsning enten paa den ene eller den anden Maade. Bidragydernes væsentligste

Formaal var jo netop at bidrage til, at Sagen kunde komme i Gang og komme i Gang nu. Saa er der desuden det, som man heller ikke helt kan se bort fra, at de gode Tider eller de bedre Tider, som vi venter og haaber paa, maaske kan lade os vente længe, inden de kommer, og at det saa kunde blive for længe at lade denne Sag vente paa sin Løsning. Dernæst bør man ikke glemme, at selv om Planen nu altsaa mangler noget i Retning af Storslaaethed, saa løser den dog den stillede Opgave og løser den paa en saadan Maade, at den virkelig maa siges at være løst — og løst tilfredsstillende kan jeg ogsaa føje til, i alt Fald hvis jeg siger nogenlunde tilfredsstillende. Jeg skal her henvise til den Erklæring fra Direktør Mackeprang, der følger som Bilag til Lovforslagets Bemærkninger.

Endelig er det maaske i det hele slet ikke fra ethvert Synspunkt set utiltalende, at Ordningen af denne Sag kan komme til at staa i kommende Tider som Vidnesbyrd om denne økonomisk trange Tid. Jeg tror, det er et Vidnesbyrd, som vi meget vel kan være bekendt i Fremtiden ogsaa. Dette Vidnesbyrd vil da for det første sige til Efterverdenen, at selv om det var en Tid, hvor man havde haarde Vanskeligheder at kæmpe med, ogsaa meget haarde materielle og økonomiske Vanskeligheder, saa tabte man alligevel ikke helt af Syne de kulturelle og aandelige Værdier; man gjorde ogsaa paa de Omraader de Arbejder, som man fandt skulde og maatte gøres. Og dernæst vil Vidnesbyrddet sige noget andet, som maaske er lige saa betydningsfuldt, det vil fortælle til Efterverdenen, at her var en Tid, hvor man virkelig respekterede de Krav om Økonomi, som man jo talte saa meget om, og som man i lange Tider havde talt saa meget om; man kunde af Hensyn dertil give Afkald paa noget, som man ellers nok forstod at værdsætte, i dette Tilfælde altsaa det monumentale og storslaaede. Man byggede den Gang, kan man sige, saaledes, at det i Grunden maatte kaldes tidssvarende i dette Ords rette Betydning. Ordet „tidssvarende“ har jo faaet en særlig og ret mærkelig Betydning, som det egentlig ikke skulde have. At det har faaet denne Betydning, siger noget om det Syn, der har gjort sig gældende herhjemme i adskillige Aar, idet Ordet nærmest er kommet til at betyde det samme som flot, storartet uden Hensyn til Penge, saaledes at det tilfredsstillende alle de Hensyn, som fordringsfulde Mennesker kan fremsætte. Noget i den Retning er Ordet „tidssvarende“ kommet til at betyde, og det er i og for sig